

Arrest

**nr. 58 226 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U werkte als verantwoordelijke in de serres van M. G. (...). Op 10 februari 2008 was u samen met uw schoonvader A. M. (...) (O.V. 6.677.543) 's avonds aan het werk. U werkte er “in het zwart”. Tijdens jullie dienst kwamen ongeveer 5 gemaskerde mannen van de Nationale Veiligheid binnen en ze controleerden de stock. Ze hebben een zak gevonden en daaruit staken duidelijk de topjes van automatische geweren. Jullie werden gevraagd jullie de volgende morgen bij de politie te melden. Jullie gingen naar huis. Op 11 februari 2008 kwam uw schoonvader u thuis ophalen en jullie reden naar de politie van Etchmiadzin. Jullie spraken met een rechercheur. Hij gaf jullie een document en vroeg te tekenen dat de wapens die in beslag genomen waren in de serre van u en van uw schoonvader

zijn. Jullie tekenden niet. In de nacht van 11 februari 2008 op 12 februari 2008 zijn 2 lijfwachten van M. G. (...) naar jullie thuis gekomen. U moest in hun wagen gaan zitten. Ze zegden dat jullie zich op 12 februari 2008 bij de politie moesten melden en het document moesten tekenen. Ze zegden dat u erover moest nadenken aangezien het anders slecht voor jullie zou aflopen. De volgende dag ging u samen met uw schoonvader opnieuw naar de politie. De rechercheur vroeg jullie opnieuw dat papier te ondertekenen. Jullie weigerden. Hij begon jullie te bedreigen. Op 12 februari 2008 's avonds hoorden jullie schoten buiten. U ging naar buiten en zag twee wagens van M. G. (...). Jullie hebben klacht ingediend bij inspecteur L. (...), maar hij heeft de klacht niet aanvaard. U ging ook naar de partij Heritage (waar u lid van was) om klacht in te dienen. Ze zegden dat ze iets zouden doen, maar dat ze machteloos stonden tegenover M. G. (...). Op 15 februari 2008 stapte u naar de zoon van M. G. (...). Hij stond u op te wachten met zijn 10 lijfwachten. Hij viel u aan en sloeg u op het gezicht. Heel de bende viel u aan. U was bewusteloos en kwam 's avonds bij in het ziekenhuis. U verbleef in het ziekenhuis van 15 februari 2008 tot en met 23 februari 2008. U had gebroken ribben, een hersenschudding en overal blauwe plekken. Uw partner A. N. (...) (O.V. 6.551.744) werd op 19 februari 2008 op de hoogte gebracht van uw ziekenhuisopname. Jullie huis is op 22 februari 2008 afgebrand. Uw schoonvader is dan uw partner en uw kind gaan ophalen en bracht hen naar zijn zus.

U verliet Armenië op 25 februari 2008 en u reisde met het vliegtuig naar Sint-Petersburg (Russische Federatie). U verbleef illegaal in Sint-Petersburg van 25 februari 2008 tot en met 23 december 2009.

Vanuit de Russische Federatie reisde u op 23 december 2009 met een trein richting Belarus. Vanuit Belarus reisde u met een bus via Polen en Duitsland verder richting België. Jullie kenden onderweg geen persoonlijke paspoortcontrole.

U kwam België binnen op 28 december 2009 in het gezelschap van uw partner A. N. (...) (O.V. 6.551.744), in het gezelschap van uw minderjarig kind G. L. (...), en in het gezelschap van uw minderjarige schoonbroer A. G. (...) (O.V. 6.551.743), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 28 december 2009.

Op 25 juni 2010 werd uw zoon G. H. (...) geboren in België.

Uw schoonzus A. S. (...) (O.V. 6.676.438), uw schoonvader A. M. (...) (O.V. 6.677.543), en uw schoonmoeder A. A. (...) (O.V. 6.677.543) dienden een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 26 augustus 2010.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u in een serre werkte van M. G. (...) waar op 10 februari 2008 wapens werden gevonden, en u geeft aan dat u problemen kende in Armenië omdat u weigerde de verantwoordelijkheid op te nemen voor het feit dat die wapens daar lagen (CGVS, p. 6, 7 en 9). Er moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet immers worden opgemerkt dat u, die verklaarde sinds 2004 tot februari 2008 oftewel gedurende zo een vier jaar in dienst te zijn geweest van generaal M. G. (...), op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk gewerkt hebt voor generaal M. G. (...). U gaf weliswaar aan niet over een werkboekje te beschikken aangezien u niet geregistreerd stond, wat echter hoogst merkwaardig is gezien u verklaarde dat u er een verantwoordelijke functie bekleedde (CGVS, p. 7 en 8). U gaf verder aan dat u evenmin op een andere manier kan bewijzen of aantonen dat u voor G. (...) hebt gewerkt (CGVS, p. 7). Het gebrek aan enig bewijs aangaande uw jarenlange werk voor M. G. (...), dat de basis vormt van de door u aangehaalde problemen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u na het bezoek van de gemaskerden in de serre, naar huis ging, en dat uw schoonvader u de volgende dag, op 11 februari 2008, thuis kwam ophalen om naar de politie te gaan (CGVS, p. 8). Uw partner verklaart daarentegen dat u en uw schoonvader van de serres rechtstreeks naar de politie zijn gegaan, dus zonder via huis te passeren (CGVS, p. 8). Gezien het feit dat uw partner na confrontatie met uw verklaringen enkel aangeeft dat ze het vertelt zoals ze het gehoord heeft, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten tweede verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw partner op 19 februari 2008, 4 dagen voor uw ontslag uit het ziekenhuis, op de hoogte werd gebracht van het feit dat u in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 12). Uw partner verklaart daarentegen dat ze pas op 22 februari 2008, de dag voor uw ontslag uit het ziekenhuis, op de hoogte werd gebracht dat u in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 10). Toen uw partner daarmee werd geconfronteerd, herhaalde ze dat ze het niet weet, hetgeen als verklaring onvoldoende is om ook deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw schoonvader een tegenstrijdigheid blijkt die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder ondermijnt.

Uw schoonvader verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u op 11 februari 2008 's avonds bezoek kreeg van twee lijfwachten van generaal M. (...), en uw schoonvader geeft aan dat er diezelfde avond geweerschoten klonken rond uw huis (CGVS, p. 5 en 6). U situeert de beschieting van uw huis op 12 februari 's avonds, en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit een dag na het bezoek van de lijfwachten van generaal M. (...) was (CGVS, p. 9 en 10).

Het is voorts opvallend dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal weliswaar dat u uw paspoort in Sint-Petersburg (Russische Federatie) hebt afgegeven aan de smokkelaar waardoor u nu niet meer over een paspoort beschikt aangezien u het paspoort sindsdien niet meer in handen hebt gehad (CGVS, p. 4). Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u vanuit Belarus via Polen en Duitsland richting België bent gereisd, en u geeft aan dat u geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen tussen Belarus en Polen (CGVS, p. 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengenzone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengenzone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeens paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

In ditzelfde verband kan ten slotte nog worden opgemerkt dat het opvallend is dat u de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs voorlegde van uw verblijf van net geen twee jaar in Sint-Petersburg in de Russische Federatie. U verklaarde immers dat jullie van 25 februari 2008 tot en met 25 december 2009 verbleven en gewerkt hebben in de Russische Federatie, waarbij u aangaf in deze periode geen problemen te hebben gekend (CGVS, p. 5). Toen u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal de vraag gesteld werd waarom u dan toch de Russische Federatie hebt verlaten, gaf u als verklaring op dat een kennis u had meegedeeld dat ze in Armenië jullie schuilplaats in de Russische Federatie te weten waren gekomen, maar dat u niet weet hoe dit gebeurd is (CGVS, p. 5). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om te achterhalen hoe de mensen waar u problemen mee kende in Armenië achter de locatie van uw schuilplaats in de Russische Federatie waren gekomen maar na deze mededeling direct besloot de Russische Federatie te verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder uitgehold.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in de asielaanvragen van uw partner A. N. (...) (O.V. 6.551.744), van uw schoonzus A. S. (...) (O.V. 6.676.438), van uw schoonvader A. M. (...) (O.V. 6.677.543), van uw schoonmoeder A. A. (...) (O.V. 6.677.543) en van uw minderjarige schoonbroer A. G. (...) (O.V. 6.551.743) werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een militair boekje, een geboorteakte van uzelf, een geboorteakte van uw partner, een geboorteakte van uw dochter en een huwelijksakte) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch verslag bevat de informatie dat u verwondingen hebt opgelopen aan uw hoofd en aan uw rechterzijde waardoor u in het ziekenhuis diende opgenomen te worden van 15 februari 2008 tot en met 23 februari 2008. Gezien het gegeven dat er volgens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 3) nergens vermeld wordt hoe u aan deze verwondingen bent gekomen, en er dus geen direct en concreet verband kan worden gelegd tussen deze verwondingen en de door u aangehaalde problemen, wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde verslag van de dorpsraad in verband met een brand, bevat de informatie dat uw woning is afgebrand op 22 februari 2008. Gezien het gegeven dat er volgens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 3) nergens vermeld wordt wat de oorzaak is van deze brand, en er dus geen direct en concreet verband kan worden gelegd tussen deze brand en de door u aangehaalde problemen, wijzigt dit document evenmin iets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel zowel op de materiële als op de formele motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat de door hem bijgebrachte documenten met betrekking tot zijn identiteit, het medisch attest betreffende hospitalisatie en het verslag van de dorpsraad aangaande de woningbrand minstens een begin van bewijs kunnen uitmaken, wijst de Raad erop dat deze eigengereide beoordeling van verzoeker geen weerlegging betreft van de desbetreffende motivering van verwerende partij dat deze stukken inhoudelijk geen afbreuk doen aan het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden feitenrelaas.

Betreffende verzoekers verweer dat hij over geen werkboekje beschikte voor zijn tewerkstelling bij generaal M. G. en illegaal verbleef in Sint-Petersburg waardoor hij desbetreffend geen bewijs kan voorleggen, wijst de Raad erop dat niet enkel een werkboekje en een registratiebewijs voormelde tewerkstelling en verblijf kunnen aantonen, doch ook andere elementen van begin van bewijs kunnen worden bijgebracht waardoor deze vierjarige tewerkstelling en een verblijf, inclusief tewerkstelling gedurende twee jaar in Sint-Petersburg, kan worden geduid. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de

vastgestelde tegenstrijdigheden en de ontstentenis van bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande het bezoek van gemaskerde mannen in de serres op 10 februari 2008 en het zich aanmelden bij de politie de dag erna op 11 februari werpt verzoeker tegen dat hem op het Commissariaat-generaal enkel de vraag werd gesteld wanneer zij naar de politie zijn gegaan, doch hem nooit werd gevraagd of hij van huis kwam. Ze waren de hele nacht in de serres gebleven en dus van daaruit naar de politie gegaan, aldus verzoeker.

De Raad wijst er evenwel op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal op navolgende wijze verliep (administratief dossier, stuk 5, verslag van het verhoor op 17 november 2010, p. 8):

“Werd er door die gemaskerden geweld gebruikt?”

Kv: neen

Ze zegden ook niets tegen ons

Ze zegden enkel dat we ons moesten melden bij de politie van Etchmiadzin op 11/02/2008 tussen 08.30 en 09.00.

We gingen naar huis.

Op 11/02/2008 kwam mijn schoonvader naar mij thuis, en we reden naar de politie van Etchmiadzin.”

Verzoekers verweer is derhalve flagrant strijdig aan zijn beweringen bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal en ondermijnt derhalve verder de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden relaas.

Betreffende de motivering aangaande het moment waarop zijn partner op de hoogte werd gebracht van zijn verblijf in het ziekenhuis merkt verzoeker op dat het hier een misverstand betreft daar zijn huis afbrandde op 22 februari 2008 en zijn partner dus op 19 februari 2008 van zijn ziekenhuisverblijf in kennis werd gesteld.

De Raad wijst erop dat voormelde *post factum* verklaring van verzoeker waarbij deze de door hem voorgehouden versie aanduidt als de enig juiste geen verschoningsgrond betreft voor de door verwerende partij desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheid tussen beide echtenoten. Immers verklaarde verzoekers echtgenote bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 november 2010 (administratief dossier, stuk 6, p. 10) zelf dat haar echtgenoot in het ziekenhuis bleef tot 23 februari 2008 en dat zij pas op 22 februari in kennis werd gesteld van zijn verblijf aldaar. Geconfronteerd met de versie van haar echtgenoot dat dit reeds op 19 februari was, stelde zijn echtgenote het niet meer te weten wat onmiddellijk werd gevolgd door een vraag naar wat er met de gezinswoning gebeurde waarop verzoekers echtgenote antwoordde dat deze afbrandde. Ondanks de onmiddellijke vraagstelling naar de toestand van de gezinswoning volgend op de confrontatie met de tegenspraak met haar echtgenoot duidde verzoekster niet aan dat zij zich heeft vergist met de datum waarop hun woning afbrandde. Van enig misverstand is derhalve geen sprake. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande het ogenblik van de beschieting van verzoekers huis medio februari 2008 betoogt verzoeker dat zijn schoonvader verklaarde zich niet precies de dagen te kunnen herinneren en dat de beschieting wel degelijk op 12 februari plaatsvond.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 6 december 2010 van verzoekers schoonvader blijkt dat de beschrijving van de gebeurtenissen op 11 en 12 februari 2008 door verzoekers schoonvader geen uitstaans heeft met het zich kunnen herinneren van dagen of data. Immers stelt verzoekers schoonvader dat hij zich samen met verzoeker op 11 februari 2008 heeft aangeboden bij de politie van Etchmiadzin en dat nog dezelfde avond lijfwachten van generaal M. zijn langsgelopen waarbij het huis werd beschoten. Verzoekers schoonvader vervolgt dat zij de volgende ochtend (12 februari) opnieuw naar de politie gingen waar zij de problemen met de lijfwachten en de beschieting hebben medegedeeld (administratief dossier, stuk 7, p. 5 en 6). Het situeren van deze beschieting is duidelijk niet gekoppeld aan een dag of een datum, doch gelinkt aan de bezoeken aan de politie. Verzoekers schoonvader situeert de problemen met de lijfwachten en de beschieting tussen de twee bezoeken aan de politie, waarbij bij het tweede bezoek van deze gebeurtenissen werd melding gemaakt, terwijl verzoeker zelf het schietincident plaats op de avond van 12 februari 2008 na het tweede bezoek aan de politie (administratief dossier, stuk 5, p. 10). De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

Waar verzoeker opmerkt dat men niet kan verlangen dat *“verzoekers van alles een nauwgezet dagboek hebben bijgehouden”* wijst de Raad er evenwel op dat van personen (*in casu* verzoeker, diens echtgenote en diens schoonvader) die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de

aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Bovendien stelt de Raad vast dat het door betrokkenen voorgehouden asielrelaas een aanvang nam op 10 februari en reeds eindigde op 23 februari 2008 met het ontslag van verzoeker uit het ziekenhuis. Dit beweerde relaas speelt zich derhalve af op minder dan veertien dagen en vertoont dan ook geen ingewikkelde chronologische structuur van elkaar opvolgende gebeurtenissen die zijn gespreid over meerdere maanden of jaren. Van een dergelijk in de tijd uiterst beperkt relaas waarin zich slechts enkele cruciale dagen voordoen mag van personen die beweren deze gebeurtenissen werkelijk te hebben beleefd worden verwacht zich dit relaas op een correcte wijze te herinneren.

Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot verzoekers paspoort en reisroute dat de paspoorten in Sint-Petersburg werden afgegeven en dat er op de bus wel een paspoortcontrole plaatsgreep, doch niet individueel, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, met name het ogenblik van het zich naar de politie begeven, het ogenblik van het in kennis gesteld worden van een tot op dat moment niet bekend ziekenhuisverblijf en het ogenblik van de beschieting van de gezinswoning, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT